

GLOSE

ANTI-KRONIKA. Nil novi sub sole: »Analiza nadalje ugotavlja (po statističnem biltnu iz leta 1965) stopnjo izobrazbe ljudi, ki so bili ob času zbiranja podatkov na tehle delovnih mestih: generalni direktor, tehniški direktor, komercialni direktor, finančni direktor, direktor kadrovske službe, direktor sektorja, pomočnik ali namestnik direktorja. Izobrazba ljudi na teh mestih je bila v Sloveniji oziroma Jugoslaviji takale: v Sloveniji visoka izobrazba 26,4 odst. (Jugoslavija 51,5 odst.), višja 11,1 odst. (Jugoslavija 11,6 odst.), srednja 47,8 odst. (Jugoslavija 59,8 odst.), nižja 8,1 odst. Jugoslavija 13,9 odst.)...« (Delo) — Stari podatki, ob katerih pa Slovenec vselej znova malce zardi.

Morala posebne sorte: »Čeprav se je klobčič začel odvijati prav v soboto, se pravi prvega aprila, stvari ne gre jemati za šalo, ampak zares. V soboto ob 15.50 uri popoldne je tovornjak LJ 520-47 odpeljal igrala, ki so jih pred tem izruvali na otroškem igrišču v ulici 15. aprila. Dve gugalnici, konja in štiri klopi so prepeljali v ulico naprej in jih odložili ob peskovniku. V ponedeljek so nato luknje zagreblji in poravnali igrišče. Toda vrniti se je treba nekaj let v preteklost, ko je na istem mestu že stalo igrišče, a so lastniki avtomobilov iz sosednjega bloka prav tu na vsak način hoteli postaviti garaže za svoje jeklene konjičke. Vendar pa so njihove prošnje naletle na gluha ušesa; moščanska občinska skupščina, društvo prijateljev mladine te občine in večina stanovalcev tega okoliša je bila namreč prepričana, da je otroško igrišče slej ko prej pomembnejše od garaž. Tako je minilo nekaj let — vse do letošnjega prvega aprila in do zgodbe tega dne, ki pa ni prav nič prvo-aprilska...« (Delo) — Vse to se je zgodilo samo nekaj tednov potem, ko smo pijano praznovali osmi marec, in v času, ko široko razpravljamo o povečanem huliganstvu.

Težka izbira: »Te dni sta izšli zadnji dve deli s področja knjige: Knjiga z obročkom (Pogačnik) presega izkustvo podobne knjige, ki je izšla pred letom. Ta knjiga spet sestoji iz preluknjanih listov. Tokrat pa ne nosi več knjiga v sebi plastike, ampak je knjiga sama plastika. Listi so vpeti v kovinski obroček in se lahko gibljejo v vse smeri. Ovitka ni. Lahko se knjigo razstavi na mizi, obesi na zid itd. Gledalec ji sam daje vsakokrat končno obliko. — Tudi knjiga 2 PESMI je knjiga z obročkom. Le da so na listih, ki jih veže obroč, natisnjene črke oz. zlogi. Z listanjem se prebere na čelni strani listov prva, na hrbtni strani pa druga pesem. Pesem se torej prebere z gibanjem skozi prostor knjige. Dalje so črke oz. zlogi natisnjeni z enajstimi barvami. Jasno je, da so vse knjige tiskane z barvo, knjiga 2 PESMI pa odkriva barvo kot izrazni element besedila, ne da bi pri tem posnemala sliko. Kajti teh enajst barv je uporabljenih le tako, da se natisne pesem, ne pa za dodatek ali okrask...« (Tribuna) — Slovenci, ki na sploh radi kupujejo knjige, celo navadne, se bodo najbrž težko odločili, ali bi kupili knjigo z obročkom ali brez njega.

Tri izjave: »Nisem je brala. Vem pa, za kaj gre. Pri nas v razredu so jo skoraj vsi brali. Ali je res, da je bil Ingolič profesor? Profesor slovenščine? Profesorji pa res najmanj vedo, kako je z nami. Hočem reči, domišljajo

si, da vedo, v resnici pa v vsem pretiravajo: ali so preveč sentimentalni ali pa preveč črnogledi. Poglejte na primer to s kajenjem. Vsi vedo, da tako rekoč vsi višji razredi kadijo. Če koga zasačijo in ga kaznujejo, si menda domišljajo, da rešujejo moralo ali kaj vem kaj. Včasih se mi zdijo kar smešni, ko tako besno raziskujejo cigaretni dim, ki se vali po hodnikih...«

»Brala sem jo, seveda. Zato, ker so v našem razredu vsi govorili o tistem fantu, s katerim so v eni noči menda kar tri zanosile. Veste, zelo naivna je ta knjiga, tako naivna, da mi je žal profesorjev... Najbolj zabavno se mi zdi tisto z Eifflovim stolpom. Za počit. Prav z njega da bi skočila. Ali pa tisti izraz, ki ga pisatelj uporablja, da bi nam dočaral pokvarjenost naših sošolcev... Počesati, pravi, ne...«

»Ideali? No, ideale pa pripisujem samo devetnajstemu stoletju, častna beseda. Kakorkoli se že to sliši, ampak moji ideali... Za zdaj mislim na obleke, na dolžino svojih las, kdaj pa kdaj na Belmonda, pa na to, ali bo kak nov film prišel, da se bova imela kam dati...« —

Vse to je bilo povedano v Tovarišu, brez komentarja, da ne veš, ali za pouk ali za reklamo. Dokument pa je vsekakor bridek.

Vse o Kameleoni: »Seveda vsi ne morejo imeti razumevanja za njihovo početje, za beat glasbo in dolge lase. Med njimi so tudi koprski šolniki. Fantom so povedali, da morajo v šolo lepo ostriženi in da je treba najprej opraviti vse za šolo, potem pa šele udarjati po strunah. Fantje pa imajo glasbo bolj radi kot šolo in so lepo iz šole izstopili... Kljub temu, da so si naredili slovensko ime, so pripravili za svojo prvo gramofonsko ploščo le pesmi v italijanščini in hrvaščini. Hrvaščino upravičujejo s tem, da imajo v Zagrebu največ oboževalcev in je tam tudi njihov prvi klub, italijanščino pa z bližnjo mejo in zanimivim tržnim področjem. Le o slovenščini ni ne duha ne sluha, pa saj je dovolj, da so Slovenci, kaj bi še peli v slovenščini...« (Tovariš) — V resnici kameleoni — ubogi profesorji, ki ne razumejo njihove ljubezni do glasbe.

Antikronist